

[L. Rasmussen.]

bygges derude, idet altsaa de nuværende Ophalingsbeddinger skal reguleres og planeres. Ministeren opgav imidlertid dette og foreslog at bruge de ledige Penge til Torpedobaade. Jeg kan ikke dy mig for at minde Ministeren om, hvad en Venstremand her i Tinget sagde i sin Tid. Han sagde: Det bliver ikke godt i Danmark, for man faar den sidste Kanon smedet om til Plovjern. Her findes der nogle Penge, som stammer fra et fuldkommen civilt Formaal, Assurance-summen for en forlist Kuldampfer, og saa siger Ministeren: Maa jeg faa disse Penge for at bruge dem til Torpedobaade. Jeg siger dertil, at det er at smede Plovjern om til Kanoner. Det er den nye Udvikling, som fuldbyrder sig her, idet Ministeren vil bruge disse Penge, saaledes at han lader dem komme Flaadebudgettet til gode.

Det er egentlig paa Grundlag af dette Flaadebudget, at jeg betegnede de to militære Budgetter som bundfalske, sammenlignet med Militærlovene af 1922. Hvordan end Ministeren vil svare mig, saa ved jeg, at han ikke vil gendrive dette. Efter at have faaet 400 000 Kr. ind paa Flaadens Nybygningskonto gennem Assurance-summen for „Hermod“, saa staar der i Dag paa Marinebudgettet en Nybygningskonto paa 2,8 Mill. Kr. Vi spurgte i Vinter Ministeren, hvordan det forholdt sig med Flaadens Brugbarhed, og jeg skal her med den højtærede Formands Tilladelse ganske kort oplæse, hvordan Spørgsmaalene lød, og hvordan Svarene var. Der blev spurgt:

„Hvor store vil Udgifterne være ved en fuldstændig Gennemførelse af Loven om Søværnets Ordning af 7. August 1922?“

Derpaa svarer Ministeren, hvad jeg beder ærede Medlemmer lægge Mærke til:

„Der vil“ — for at gennemføre Ordningen af 1922 — „udkræves en ekstraordinær Bevilling af ca. 30 Mill. Kr. foruden en aarlig Nybygningskonto af godt 5 Mill. Kr. under Forudsætning af, at der regnes med de i Lovforslaget nævnte Levealdre.“

Maa jeg om disse Levealdre sige, at Marineledelsen oplyser, at de er højere end i noget andet Land — det er altsaa ingenlunde lave Levealdre, tværtimod. Her retter man sig altsaa ikke efter Udlandet. For at gennemføre Ordningen af 1922 skal der bruges en Bevilling paa 30 Mill. Kr. een Gang for alle og 5 Mill. Kr. aarlig, hvor Ministeren kommer og foreslaar 2,8 Mill. Kr. Naar jeg stiller disse Tal op mod hinanden, ved jeg, at ingen vil protestere imod min Udtalelse

om, at Budgettet er bundfalsk, maalt med Ordningen af 1922. Det er Ministerens Ord, jeg bruger som Grundlag. Det næste Spørgsmaal lød:

„hvor langt Marinens nuværende Standard er under Normal-Standarden af 1922?“

Dertil svarede Ministeren — det er stadig Ministerens Svar, jeg kommer med —:

„Den nuværende Standard af Flaadens Skibsmateriel ligger med de forudsatte Levealdre ca. 60 pCt. under Normalen.“

60 pCt. under Normalen! Med en Nybygningskonto af 2,8 Mill. Kr. som opført i Aar vil Flaadens Standard være 65 pCt. under Normalen, den vil have en Trediedel af det, den skulde have 1. April næste Aar. Naar man skal bruge 30 Mill. Kr. een Gang for alle og 5 Mill. Kr. aarlig, kan enhver regne ud, hvad 2,8 Mill. Kr. aarlig vil sige. Dernæst spurgte man:

„hvor store aarlige Beløb der vil udkræves paa Flaadens Nybygningskonto for i Løbet af en 10-aarig . . . Periode at bringe Flaaden op paa den i 1922 fastsatte Normalstandard?“

Hertil svarer Ministeren:

„For i en 10-aarig Periode at bringe Flaaden op paa Normalstandarden kræves i alt 86 Mill. Kr., det vil sige 8,6 Mill. Kr. om Aaret.“

Og der opføres 2,8 Mill. Kr.!

I den Tid, der er gaaet siden 1922, har jeg været til adskillige Møder med den højtærede Forsvarsminister og med de Konservatives Repræsentanter, og disse konservative Repræsentanter har erklæret, at for dem var Forsvaret Danmarks Livssag, de har erklæret, at saaledes som Forholdene laa, var Østersøen af en saa umaadelig Betydning, at hvis Danmark ikke kunde opfylde sine internationale Forpligtelser, var dets Saga ude. Det har de sagt. Gud ske Lov kan jeg se, at de tror ikke selv paa det, thi hvis de troede paa det, kunde det, der sker her, umuligt lade sig gennemføre. Hvis de troede paa det, kunde de ikke komme her og sige: Vi har i Dag en Trediedel af det, vi skal have, og denne Trediedel er ubrugelig i Tilfælde af, at det sker, som Konservative og Venstre har manet op som den truende Mulighed i den allernærmeste Fremtid.

Vort Standpunkt er, som det har været fra første Færd. Da man i 1909 kom og sagde: Vi baserer vort Forsvar paa Københavns Befæstning, udtalte vi: Det er umuligt, det kan Danmark ikke. I 1922